

PÚTNIK

Božieho milosrdenstva
farnosti Božského Srdca Ježišovho
Partizánske mesto

XVI. ročník
číslo 7/2018

„Radšej smrť ako hriech.“

Anna Kolesárová
mučeníčka čistoty

Širíme za
dobrovoľný príspevok

Pútnik Božieho milosrdenstva

Z obsahu...

Úvodník

Jednoduchá modlitba
pre každého

strana 3

Týka sa nás

Leto v živote Klubu
kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

strana 4-5

Zaujalo nás

Sedem bolestí Panny
Márie

strana 6-7

Zamyslenie

Zamyslenia na sviatok

Povýšenie Svätého
kríža: Ježišov kríž

strana 8

Sviatok narodenia

Panny Márie

strana 9-10

Týka sa nás

Nezabudli sme...

strana 11

Zaujalo nás

Slovensko má novú
blahoslavenú

strana 12

Farská kronika

od 19.5. do 15.8.2018

Do nášho cirkevného spoločenstva
sa sviatosťou krstu začlenili:

Mohamed Jozef Ali

Natália Hladký

Daniel Matejov

Peter Čiljak

Šimon Sečkář

Roland Kuffel

Alexandra Kišac

Anett Sulovská

Marko Bóna

Dávid Plachý

Eliška Kacová

Lukáš Palo

Damián Metod Smitek

Damián Viliam Minárik

Damián Ďuračka

Michaela Kaločayová

S nádejou na večný život sme
odprevadili:

Magdaléna Hesková, 85 r.

Edvard Adamus, 71 r.

Magdaléna Križmová, 86 r.

Vincent Šmelcer, 84 r.

Miroslav Tokarčík, 55 r.

Dušan Šebo, 74 r.

Zlata Gumišová, 86 r.

Jozef Smatana, 79 r.

Mária Havietová, 83 r.

Ivan Gregor, 77 r.

Štefan Jančich, 77 r.

Pavel Červenec, 69 r.

Ľuboš Kováč, 48 r.

Terézia Ivanová, 89 r.

Eva Pihýková, 66 r.

Ing. Peter Pecho, 68 r.

Ignác Sýkora, 76 r.

Božena Bromišová, 86 r.

Sviatosť manželstva prijali:

Michal Matejov a Kristína Srncová,

Radoslav Ivan a Miriam Mozolová, Hanke Jörg a Jana Ištvanová,

Marek Valentík a Lenka Dadová, Mário Ruhalovský a Beáta Greššová,

Peter Latečka a Klaudia Mária Holba, Tomáš Krajčík a Lucia Lauková

Martin Šnirc a Michaela Hrdlíková

Pozvánka na Národnú púť k patrónke Slovenska

Pozývame Vás na Národnú púť k patrónke Slovenska - Sedembolestnej Panny Márii, ktorá sa uskutoční 15.9.2018 v Šaštíne.

Pre pútnikov je pripravený bohatý duchovný program, ktorý sa začína už 14.9.2018 o 12,00 hod., pokračuje nočným programom a vyvrcholí 15.9.2018 (sobota) slávnostnou sv. omšou o 10,30 hod., ktorú celebuje Mons. Milan Lach SJ, eparchiálny biskup Eparchie Parma USA. Počas celej púte bude kňazmi vysluhovaná sviatosť zmierenia.

Liturgický kalendár

2.9. - 22. nedeľa v cezročnom období

9.9. - 23. nedeľa v cezročnom období

15.9. - Sedembolestnej Panny Márie, patrónky Slovenska

16.9. - 24. nedeľa v cezročnom období

23.9. - 25. nedeľa v cezročnom období

30.9. - 26. nedeľa v cezročnom období

Jednoduchá modlitba pre každého

Tento mesiac je pre nás výnimočný. V Košiciach bola blahoslavená Anna Kolesárová, ktorá nás všetkých oslovuje svojím príkladom. V dnešnej dobe, ktorá je dobou kultu tela, kultu vášní, kultu emócií nám práve ona ukazuje odstup a nadhľad, ktorý možno získať tým, čo ona v posledných momentoch života vyslovila. Bola to krátka modlitba: „**Ježiš, Mária, Jozef!**“

Slovo modlitba mnohým môže pripadať možno nezrozumiteľná, prípadne aj odpudivá. Modlitba nemusí mnohým pripadať jednoduchá. Prečo sa teda modliť? Čo sa modliť? Ako sa modliť? Nepatrí modlitba iba nejakým „vyvoleným“? Nenechajme sa ale podobnými pochybnosťami odradiť! Modlitba je úplne pre každého! Prečo teda nevyužiť túto jedinečnú ponuku pre náš život?!

Keď ráno vstávame, zverme sa Pánu Bohu. Prebudenie nám ponúka novú skutočnosť – deň, ktorý tu nikdy predtým nebol, neznámy čas a priestor, ktorý sa pred nami rozprestiera. Poprosme Pána Boha, aby požehnal tento deň a nás v ňom. A keď sme to urobili, vezmeme svoju žiadosť vážne. Sme predsa Bohom požehnaní. Jeho požehnanie s nami bude pri všetkých našich činnostiach. Stratíme ho len vtedy, keď sa sami odvrátíme od Boha. Ale aj vtedy bude Boh stáť pri nás, pripravený nám pomôcť, pripravený dať nám znovu milosť, ktorú sme odmietli.

Každá konkrétna situácia, v ktorej sa nachádzame, môže byť premieňaná,

pretože je v nej skrze našu vieru prítomný Boh. Nech sme kdekoľvek – doma s rodinou, s priateľmi, v práci alebo na ulici, vo vlaku, alebo v akejkoľvek situácii – aj keď sa možno schýľuje k hádke – môžeme sa stíšiť a jednoducho povedať: „Pane, verím v Teba, príď a buď medzi nami.“ Takto sa môžeme prihovárať Pánu Bohu, ktorý prisľúbil svoju prítomnosť, kedykoľvek o ňu požiadame. Niekedy totižto nemáme slova, a inokedy nevieme, ako múdro konať. Vždy však môžeme Boha požiadať, aby prišiel a bol s nami v danej situácii a premieňal ju v pokoj a požehnanie...

vdp. Martin Mihál

Anna Kolesárová

Leto v živote Klubu kresťanských seniorov Partizánske - mesto

Aj počas horúcich letných dní sa život v Klube kresťanských seniorov Partizánske - mesto nezastavil. Počas mesiaca jún nás stihla smutná udalosť, keď Pán Boh povolal do večnosti nášho člena a bývalého člena výboru Dušana Šeba. V utorok 12.6. sme sa s ním rozlúčili a odprevadili na poslednej ceste na miestnom cintoríne. Náš Pán ho iste prijal do svojho náručia, nech odpočíva v pokoji. V nedeľu 17.6. poobede sme sa niektorí zúčastnili opekačky v záhrade u

Živčáková pri Turzovke, pri príležitosti púte Rodiny Nepoškvrnenej. Boli to tiež veľmi pekné a nezabudnuteľné chvíle, nielen na vrchu Živčáková počas sv. omše, modlitieb, či rozjímaní, ale aj počas cesty v autobuse tam i naspäť. Pod ochranou Matky Božej sme sa šťastne všetci vrátili domov. Vo štvrtok 26.7. na sviatok sv. Anny a Joachima, rodičov Panny Márie, sa podaktorí zúčastnili jednodňového výletu do „slovenského Ríma“, ako niektorí nazývajú mesto Trnavu.

TÝKA SA NÁS

našich rehoľných sestričiek. Boli to pekné a milé chvíle prežité aj za účasti nášho pána kaplána Martina Mihála. Chcem poďakovať všetkým, ktorí sa tohto pekného popoludnia zúčastnili, našim sestričkám, že nás prijali a, samozrejme, vďaka patrí aj nášmu pánu kaplánovi, že prišiel medzi nás. V sobotu 23.6. sme usporiadali púť na vrch

Navštívili sme a pomodlili sa v trnavských chrámoch: sv. Jakuba, sv. Mikuláša, kde je umiestnený milostivý obraz trnavskej Panny Márie a kde sa každý rok koná novéna od 13.11., kostol Najsvätejšej Trojice, katedrálu sv. Jána Krstiteľa a vrcholom bola účasť na sv. omši na pravé poludnie v kostole sv. Anny u uršulínok. Účasť na sv. omši na sviatok sv. Anny v kostole sv. Anny dodáva krásnemu zážitku istý nevšedný náboj. Všetci účastníci sa z jednodňového výletu v Trnave vrátili s veľmi dobrými pocitmi a duchovnými zážitkami. V utorok 31.7. mali členovia Konfederácie politických väzňov Slovenska stretnutie, ktorého sa zúčastnil aj ich predseda Peter Sandtner u nás v Partizánskom. Začalo sv. omšou o 10,00 hod. v kostole Božského Srdca Ježišovho. Sv.

omšu slúžili všetci traja naši duchovní otcovia - pán kaplán Martin Mihál, vdp. Stanislav Grešša a hlavným celebrantom bol pán dekan Mons. Vladimír Farkaš, ktorý predniesol krásnu homíliu. Účastníkmi sv. omše okrem členov konfederácie boli aj členovia Klubu kresťanských seniorov, ale aj ďalší obyvatelia mesta. Po sv. omši program pokračoval pred kostolom pri pamätníku obetiam totality, modlitbou, spomienkami

členov konfederácie a položením vencov za účasti 94-ročného Tonka Kosáča, zakladateľa Klubu kresťanských seniorov vo Veľkých Bieliciach. Na záver spomienkového aktu udelil prítomným, medzi ktorými bol aj primátor mesta pán Jozef Božík, pán dekan Vladimír Farkaš svoje požehnanie. Členovia konfederácie so svojím predsedom pokračovali v staničnej reštaurácii spoločným obedom, návštevou Veľkých Krštenian, Pažite, Chynorian, odkiaľ pochádzajú či ešte bývajú ďalšie obete totality, nastúpenej po druhej sv. vojne. Mesto Partizánske - Bačovany a jeho obyvatelia zažili prvýkrát takúto milú slávnosť, čo vo svojom príhovore prízvukoval aj predseda konfederácie politických väzňov Peter Sandtner. Boli to pekné chvíle v živote mesta aj v živote členov Klubu kresťanských seniorov. V stredu 1.8. sa členovia výboru klubu a členovia kontrolnej komisie zúčastnili výjazdového zasadnutia výboru v obci Pata neďaleko Nitry, kde teraz bývajú manželia

Matulayovci, bývalí členovia nášho výboru, stále členovia klubu. Toto výjazdové zasadnutie sa uskutočnilo na ich pozvanie, za čo im patrí úprimná vďaka.

V rámci programu klubu aj v druhom polroku 2018 pripravujeme, a s Božou pomocou snáď aj pripravíme, akcie v prospech našich členov. V pondelok 6.8., na sviatok Premenenia Pána, sa piati z nás na pozvanie P. Ferka Štrbu zúčastnili sv. omše u pátrov benediktínov v Sampore. Premeneniu Pána je zasvätený ich kostolík a z tohto dôvodu nás pozvali, lebo im radi sem - tam prídeme pomôcť pri ich jarných či jesenných prácach. Bola to ozaj Božia milosť, že nás na túto peknú a obohacujúcu slávnosť pozvali. Hlavným celebrantom bol prof. František Trstenský, prodekan Katolíckej univerzity v Ružomberku. Po sv. omši bolo v Dome chleba malé občerstvenie spojené s prehliadkou plodov z úrody v ich záhrade aj s možnosťou zakúpenia za symbolickú cenu. Bolo to milé a srdečné posedenie, kde sme stretli niektorých našich známych. Vďaka Pánu Bohu a ochrane Panny Márie sme sa šťastlivo dostali domov s poďakovaním pátrom benediktínom, že nám dopriali prežiť tieto pekné a milé chvíle.

Stanislav Husár
predseda Klubu kresťanských seniorov
Partizánske - mesto

Sedem bolestí Panny Márie

Prvou bolesťou Panny Márie bola Simeonova predpoveď o Ježišovi, keď ho ako 40-dňového obetovali v chráme.

Evanjelista Lukáš píše: „Simeon ich požehnal a Márii, jeho matke, povedal: „On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, - a tvoju vlastnú dušu prenikne meč -, aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc.“ (Lk 2, 34-35) Túto bolesť by sme mohli nazvať ako bolesť spôsobenú slovom o milovanom človeku. Mária dostala od Simeona Slovo predpovede o utrpení jej syna. Slovo, ktoré ju zranilo a nedalo jej spávať až dovtedy, kým sa neuskutočnilo. S Máriou sa môžeme identifikovať vtedy, keď počujeme i my slovo, ktoré nás zraní: nevyliciteľná choroba, alebo že dieťa, ktoré sa nám má narodiť, nebude zdravé, alebo iná zlá správa. Toto sú chvíle zjednotenia sa s našou matkou Máriou.

Druhou bolesťou bol útek do Egypta.

Evanjelista Matúš píše: „Po odchode [mudrcov] sa Jozefovi vo sne zjavil Pánov anjel a povedal: „Vstaň, vezmi so sebou dieťa i jeho matku, ujdí do Egypta a zostaň tam, kým ti nedám vedieť, lebo Herodes bude hľadať dieťa, aby ho zmárnil.“ On vstal, vzal za noci dieťa i jeho matku a odišiel do Egypta.“ (Mt 2, 13-14) Toto bola bolesť spôsobená neistým osudom milovaného človeka. Je veľa vecí, ktoré nám alebo našim blízkym spôsobujú neistotu ohľadom budúcnosti: nezamestnanosť, existenčné problémy, vláda alebo vyčíňanie zlých ľudí. Toto sú chvíle, kedy znášame ten istý údel, ako sv. rodina. Netreba ani tu strácať nádej v obrátenie zla na dobré.

Treťou bolesťou je hľadanie Ježiša v chráme. Evanjelista Lukáš hovorí: „...keď sa dni slávností skončili a oni sa vracali domov,

zostal chlapec Ježiš v Jeruzaleme, čo jeho rodičia nezbadali. Nazdávali sa, že je v sprievode. Prešli deň cesty a hľadali ho medzi príbuznými a známymi. No nenašli. Vrátili sa teda do Jeruzalema a tam ho hľadali. Po troch dňoch ho našli v chráme.“ (Lk 2, 42-46) Toto bola bolesť spôsobená stratou milovaného človeka. Vždy, keď sa nám deti alebo iní blízki stratia, či už mravným spustnutím, stratou viery alebo jednoducho tým, že idú ako Ježiš cestou, ktorej my nerozumieme, prežívame bolesti, ktoré prežívala Mária a Jozef. Ani tu netreba byť pasívnym, ale uvažovať, čo je ešte možné urobiť, aby sa veci - alebo aby sme sa my sami - zmenili.

Štvrtou bolesťou bolo stretnutie s

Ježišom na krížovej ceste. Evanjelista Lukáš píše: „Šiel za ním veľký zástup ľudu aj žien, ktoré nad ním kvílili a nariekali.“ (Lk 23, 27-31) Medzi týmito ženami bola zaiste i Mária, Ježišova matka. Toto bola pre ňu bolesť spôsobená ponížovaním a zahanbovaním milovaného človeka. Niet na svete väčšej bolesti, ako strata cti, ktorá sa prejavuje tým, že ľudia si z nás alebo z našich blízkych robia posmech, pohrdajú nami, majú nás či ich za nič. Toto sa môže stať, keď nás spravodlivo či nespravodlivo obvinia z niečoho, alebo keď človek ochorie na psychickú chorobu, ktorá celkom zmení podstatu jeho osobnosti. Ťažko nám je pozeráť na človeka, ktorý takto trpí.

Piata bolesť bol pohľad na Ježišovo zomieranie na kríži. Evanjelista Ján píše:

„Pri Ježišovom kríži stála jeho matka, sestra jeho matky, Mária Kleopasova, a Mária Magdaléna. ... Potom Ježiš vo vedomí, že je už všetko dokonané, povedal, aby sa splnilo Písmo: «Žíznim.» Bola tam nádoba plná octu. Nastokli teda na yzop špongiu

naplnenú octom a podali mu ju k ústam. Keď Ježiš okúsil ocot, povedal: «Je dokonané.» Naklonil hlavu a odovzdal ducha.“ (Jn 19, 25-30) Toto bola bolesť z utrpenia milovaného človeka. Ježiš trpel enormne a Mária nemohla, čo ako by bola chcela, urobiť úplne nič. Toto utrpenie sa v našom živote odohráva, keď vidíme trpieť svojho blízkeho: telesne, duševne i duchovne. Vidíme jeho bolesť, trápenie, bezsenné noci a nemôžeme pomôcť, iba sa prizerať. Čo však pomôže je aj obyčajná prítomnosť, ako v prípade Márie a Ježiša.

Šiesta bolesť bolo prijatie mŕtveho Ježiša z križa do lona. Evanjelista Lukáš píše: „Tu istý muž menom Jozef, člen rady, dobrý a spravodlivý človek z judejského mesta Arimatey, ktorý nesúhlasil s ich rozhodnutím ani činmi a očakával Božie kráľovstvo, zašiel k Pilátovi a poprosil o Ježišovo telo. Keď ho sňal, zavinul ho do plátna...“ (Lk 23, 50-53) Toto bola bolesť zo smrti milovaného človeka. Mária prežívala najväčšiu stratu svojho života. Ježiš ležal mŕtvy v lone, z ktorého sa narodil. Je veľá foriem smrti, z ktorých sa skladá náš život, kým nepríde smrť definitívna. Musíme odumierať veciam, vzťahom, závislostiam, naviazanostiam, sebe samým, svojmu vlastnému egu. A to preto, aby sa v nás mohol lepšie a v plnšej miere rozvinúť život.

A konečne siedmou bolesťou Panny Márie bolo uloženie Ježišovho tela do hrobu. Apoštol a evanjelista Ján píše: „V tých miestach, kde bol ukrižovaný, bola záhrada a v záhrade nový hrob, v ktorom ešte nik neležal. Tam teda uložili Ježiša, lebo bol židovský Prípravný deň a hrob bol blízko.“ (Jn 19, 41-42). A prorok Izaiáš k tomu dodáva: „Z úzkosti a súdu ho vyrvali a kto pomyslí na jeho pokolenie? Veď bol vyťatý z krajiny živých, pre hriech svojho ľudu dostal úder smrteľný. So zločincami mu dali hrob, jednako s boháčom bol v smrti, lebo nerobil

násilie ani podvod nemal v ústach.“ (Iz 53, 8) Toto je bolesť z odlúčenia od milovaného človeka. I v našom živote sú bolestné odlúčenia; niektoré sú časné, niektoré definitívne, napríklad smrť. Je vecou viery prijať fakt, že ani smrťou sa život, a teda ani naše vzťahy nekončia, ale iba sa mení ich podoba. A my sa raz znova stretneme. Mária o tejto skutočnosti bola pevne presvedčená. Preto ani pri zapečatenom hrobe nestrácala nádej. Ba mohli by sme povedať, že bola snád' jediná, ktorá neverila, že hrob má v živote jej Syna posledné slovo. Preto správa o zmŕtvychvstaní ju sotva prekvapila. Toto je lekcia aj pre nás: smrť nie je koniec, smrť je začiatok. A preto žijeme náš život v nádeji.

zdroj: saletinirozkvet.sk

ZAÚJALO NÁS

Zamyslenia na sviatok Povýšenie

Svätého kríža: Ježišov kríž

„Pľuhavá mušisko, aká je dotieravá!“ Takéto slová nedávno vyleteli z úst mojej svokry. Pousmial som sa a pokúšal som sa jej vysvetliť, načo Pán Boh stvoril muchy: „Ale, babka, taká krásna muška! Robí si len svoju povinnosť - učí nás trpezlivosti. A okrem toho, čo by jedli vtáčiky, keby nebolo múch?“ Muchy sú taký malilinký krížik v našom živote. No dôležitý - cez maličké kríže nás dobrý Boh učí zvládať väčšie až po tie najväčšie. Až po Ježišov kríž.

„Čože, my, slabí ľudia, máme niešť Ježišov kríž?“ V podstate áno. Každé ráno sa pozerám na obraz Ježiša, ležiaceho pod krížom. Skláňa sa k nemu nejaký človek. Spočiatku som ho vnímal ako Šimona z Cyrény. Až raz mi prišlo na um: „Ten človek som ja.“ A začal sa s dialóg s Pánom. „Vidíš, ako trpím, bezvládne ležím? Čo keby si mi pomohol s krížom?“ - „Ja, Pane?“ „Ty.“ Zaskočilo ma to. Prišli mi na um všetky zdôvodnenia, prečo práve ja nie - som hriešny, slabý, každú chvíľu zlyhávam, moja láska je slabučká... „Ty. Od teba chcem, aby si mi nechal stále otvorené srdce, v ktorom si môžem odpočinúť pri nesení kríža. A kým budem odpočívať, nes ho trochu ty. Neboj sa, nie celý. Len kúsok. Mám po celom svete mnoho ľudí, ktorí takto každý deň nesú kúsok môjho kríža. Nie sú to ľudia bez chyby. Ale milujú...“

Môže sa nám zdať divné, že Ježiš aj dnes trpí, nesie kríž. Ak však veríme, že Cirkev je jeho tajomné mystické telo, tak vieme, že naozaj trpí. Vonkajším prenasledovaním, vnútornými zlyhaniaми... Kým to prvé ma dlho viedlo „len“ k modlitbe za prenasledovaných, to druhé ma často viedlo k posudzovaniu a hnevu. Avšak po zážitku s obrazom Ježiša ležiaceho pod krížom sa tieto moje postoje pomaly menia. Oveľa viac vnímam, že to Ježiš trpí, keď je jeho Cirkev

ohrozovaná zvnútra či zvonku. A učim sa pri správach o takých udalostiach prejavovať Ježišovi lásku. „Milovaný, tu som pri tebe. Trpíš so svojimi prenasledovanými deťmi, trápiš sa pre ich zlyhania. Spočíň v mojom srdci. Oddýchni si v mojej láske, slabučkej ako vánok...“ (Pôvodne som mal napísané „biednej láske“. Ale hneď sa mi ozvalo vnútro: „Ako môžeš lásku Ducha Svätého nazývať biednou? Veď to nie je tvoja ľudská láska, ale moja Božská, ktorú mi prejavuješ.“)

A tak prechádzam životom pod krížom. Kríž je povýšený, vyvýšený v mojom srdci. Preto sa radujem z dnešnej slávnosti, lebo je vonkajším

znakom toho, čo by asi mal prežívať každý, kto miluje Ježiša - ochotne a s radosťou prijímať kríž, lebo tým Ježišovi prejavujem lásku a mám účasť na vykúpení sveta. Som hriešnik. Vykúpený hriešnik. Svojimi hriechmi som pribil Ježiša na kríž. On mi ich odpustil a každý deň odpúšťa a robí so mnou to isté, čo som ja

urobil s ním - pribíja ma na svoj kríž. Aká to láska Boha, ktorý chce, aby vykúpený človek išiel jeho cestou! Aká to láska ku mne, ktorý sa často z toho kríža chcem odtrhnúť, ktorý často odmietam trpieť a dokonca zabúdam na Ježiša a chcem ísť vlastnou cestou! Ale niet inej cesty. Len Ježišov kríž.

Láskavý Otče, ty si poslal na svet svojho milovaného Syna, aby smrťou na kríži spasil všetkých ľudí; daj, prosíme, aby sme na zemi stále lepšie poznávali tajomstvo jeho vykupiteľskej smrti a dosiahli účasť na jeho sláve v nebi. Skrze nášho Pána Ježiša Krista, tvojho Syna, ktorý je Boh a s tebou žije a kraľuje v jednote s Duchom Svätým po všetky veky vekov.

zdroj: dcza.sk

Sviatok narodenia Panny Márie

Sviatok narodenia Panny Márie nám pripomína, kým je Mária a aké je jej postavenie v dejinách spásy. V knihe proroka Micheáša čítame: „Betlehem efratský, najmenší medzi judejskými mestami, z teba vzíde zvrchovaný vládca Izraela.“

Betlehem je malé mestečko nachádzajúce sa 8 kilometrov južne od Jeruzalema. Práve toto najmenšie mestečko si Boh vyberá, aby prejavil svoju moc. Dejiny spásy poznajú viac takýchto udalostí, ktorými chce Boh ponížiť to, čo je pyšné a mocné v očiach sveta. Spomeňme si na mladého chlapca Dávida, ktorý ponížil pyšného Goliáša, či proroka Jeremiáša, ktorý sa bránil prorockému poslaniu slovami: „Ach, Pane, veď neviem hovoriť, mladučký som,“ a nakoniec sa stal jedným z najväčších prorokov Izraeli.

Medzi všetkými týmito najmenšími, o ktorých svet nemá záujem, vyčnieva pokorná Pánova služobnica Mária. Napriek tomu, že nebola v očiach sveta ničím výnimočná, Boh si ju vyvolil pred vekmi a pripravil ju na to, aby sa stala matkou jeho Syna. Knihy Svätého písma nehovoria nič o narodení a detstve Panny Márie. Veľmi skromné a neisté správy z prvých storočí kresťanstva podávajú apokryfné spisy. Podľa nich boli rodičmi Panny Márie bohobojní

ľudia Joachim a Anna. Sv. Joachim často putoval do jeruzalemského chrámu, aby priniesol Bohu obetu. Kňazi v chráme mu vyčítali bezvýznamnosť jeho obety, pretože nesplodil potomka. Takýto postoj kňazov ho veľmi ranil. Preto odišiel na púšť, kde sa 40 dní postil a modlil, aby Boh z neho a z jeho manželky sňal túto hanbu. Na tento úmysel sa modlila i Anna. Napokon Boh vypočul ich prosby a Anna počala a porodila dievčatko, ktoré neskôr

odovzdala na výchovu do jeruzalemského chrámu. Podľa tradície v ňom Mária prebývala až do 12. roku svojho života.

Aj keď sú to apokryfické udalosti, samotné tajomstvo počatia a narodenia Panny Márie sa odzrkadľuje v slovách apoštola Pavla z Listu Rimanom: „Lebo (Boh), ktorých predpoznal, tých aj predurčil, že sa stanú

podobnými obrazu jeho Syna, aby on bol prvorodený medzi mnohými bratmi.“ Boh si vyvolil túto pokornú služobnicu, aby mohla dať svetu jeho Syna, aby sa on stal prvorodený medzi mnohými bratmi. To je jej povolanie, to je životná misia Márie. Ona sa narodila, aby Boh mohol prísť na svet v ľudskom tele. Je ako ranná zora, ktorá za svoj lesk vďačí vychádzajúcemu slnku. Mária za všetko, aj za svoje narodenie, vďačí svojmu Synovi, jedinému Slnku.

Mária, Bohom vyvolená Pánova služobnica na sviatok svojho narodenia pripomína každému z nás, že aj my sme Bohom určení, aby sme vo svojom živote nosili obraz jeho Syna. Každý z nás sa stáva skrze sviatosť krstu a birmovania Božím vyvoleným. Je určený na to, aby bol rannou hviezdou. Na prahu tretieho tisícročia je potrebné, aby si kresťania uvedomili toto poslanie, ktoré má zahanbiť pyšných a veľkých tohto sveta.

V akých oblastiach by mali svojou pokorou vyčnievať súčasní bratia Ježiša Krista? Predovšetkým je to úcta voči začínajúcemu sa životu v lone matky a posvätnosť manželského a rodinného života. Za posledných päťdesiat rokov bolo na Slovensku vykonaných viac ako 1 300 000 potratov (uvádza portál hnutia Fórum života). Ján Pavol II. v encyklike o dôstojnosti ľudského života *Evangelium vitae* píše: „Život človeka pochádza z Boha, je jeho darom, jeho odrazom a verným obrazom, účasťou na jeho dychu života. Preto je Boh jediným pánom nad týmto životom, človek o ňom nemôže a nesmie rozhodovať!“ 28. apríla v roku 1962 zomiera Gianna Beretta Mollová. Matka, ktorá sa rozhodla obetovať svoj život za život dieťaťa, ktoré nosila vo svojom lone. V deň jej svätorečenia dcéra Gianna Emanuela, ktorá žije vďaka obeti matky, povedala: „Najdrahšia mama! Nemala som ten nesmierny dar poznať ťa v tomto živote, ale Pán vo svojom nekonečnom milosrdenstve a добрote chcel mi dať dar ešte väčší, jedinečný a nezmerateľný: daroval mi jednu svätú

matku! Ako sa mu môžem odvdáčiť?“

Pred rokmi košický arcibiskup Alojz Tkáč písal v jednom zo svojich pastierskych listov: „Vy, rodičia, ste prvými a najdôležitejšími vychovávateľmi svojich detí. Ste pre nich najväčšou autoritou, preto svojím postojom k Bohu a viere môžete byť veľa dobrého urobiť, alebo veľa pokaziť. Pre svoje deti buďte učiteľmi viery príkladným kresťanským životom.“ Mnohé rodiny sú dotknuté chorobami dneška: rozvraty, konzumizmus, nedostatok času, život bez hodnôt. V postihnutých či chorých rodinách nevyrastú zdravé deti. Také rodiny nebudú silou ani Cirkvi, ani národa. Pozeráme sa dnes na rodinu Joachima a Anny, kde na svet prichádza Mária. Pozeráme sa na rodinu Jozefa a Márie, kde sa Boh stáva človekom. Pozrime sa aj na naše rodiny a urobme z nich živé spoločenstvá, v ktorých sa budú rodiť deti Bohu na slávu, rodičom na radosť a svetu na osoh.

Panna Mária, tak, ako si Matkou Cirkvi, staň sa aj Matkou domácej cirkvi a tvojou materskou pomocou nech sa každá kresťanská rodina stane skutočne malou cirkvou, v ktorej sa odzrkadľuje a oživuje tajomstvo Kristovej Cirkvi. Ty, služobnica Pána, buď príkladom duše pokornej a ochotne prijímajúcej Božiu vôľu. Ty, bolestná matka pod krížom, zmierni trápenia a zotri slzy všetkým, čo trpia pre ťažkosti vo svojich rodinách. (Ján Pavol II.)

zdroj: minoriti.sk

Nezabudli sme...

V utorok 31.7.2018 o 10,00 hod. bola v našom kostole slúžená sv. omša pre konfederáciu politických väzňov. Ešte stále máme pred očami živých svedkov, ktorí nám s ťažkosťou v srdci a s bolesťou opisujú svoj život a roky, ktoré prežili v utrpení v „PTP“ táboroch, väzniciach. Na Slovensku bolo protiprávne odsúdených 70 tisíc občanov. Komunistický režim a jeho prisluhovači pripravili roľníkov o pôdu, živnostníkov o dielničky, podnikateľov o podniky, nesprivatizované za korunu, rehoľníkov vyhnali z kláštorov, veriacim sa pokúsili vziať vieru a pastierov, národu slobodu. Bol im znemožnený osobný rast, boli pre svoje presvedčenie a názory i za to, že sa postavili proti komunistickému režimu, prenasledovaní, protiprávne väznení a odsúdení. Preliata krv nevinných, utrpenie našich starých rodičov, rodičov a príbuzných varuje pred zabudnutím. Preto si s láskou a

hlbokou účasťou spomínaj na tých, ktorí sa zaslúžili aj o Tvoju slobodu. Na Slovensku bolo v r. 1948-1989 popravených, zastrelených, umučených 120 nevinných občanov. Okrem týchto martýrov, ktorých mená sú zapísané do mramoru, obetovali svoje životy za slobodu aj ďalší väzni v Jáchymovských baniach a uholných revíroch v Čechách a na Morave. Medzi martýrov viery sú nám srdcu blízke mená: blahoslavený Pavol Peter Gojdič, blahoslavený Vasiľ Hopko, Anton Neuwirth, Anton Srholec a mnohí ďalší...

Nikdy nezabudnime a nestráťme spomienky nášho národa na krvavé nevinné obete našich predkov prenasledovaných za vieru! Zopnime ruky spoločne v modlitbe za ich duše: „Odpočinutie večné daj im, Pane...“

upravené, prevzaté
www.kpvs.sk

TÝKA SA NÁS

Slovensko má novú blahoslavenú

Slávnosť blahorečenia Anny Kolesárovej z Vysokej nad Uhom sa uskutočnila 1. septembra 2018 na priestranstve štadióna Lokomotívy na Čermeľskej ceste v Košiciach. Svätý Otec František na obrad blahorečenia delegoval talianskeho kardinála Angela Amata, prefekta Kongregácie pre kauzy svätých.

Hlavný program sa začal v piatok 31. augusta 2018 večer v Katedrále sv. Alžbety v Košiciach. Pokračoval v sobotu 1. septembra samotnou slávnosťou blahorečenia a popoludňajším programom. Relikvie budú trvalo vystavené v Dóme svätej Alžbety v Košiciach, ako aj v jej rodnej obci. Z Košíc ich tam prenesú 30. septembra 2018.

„Je to pre nás predovšetkým radosť, pretože naozaj máme taký pekný vzor v mladej dievčine Anne Kolesárovej, ktorá bola tak trochu skrytá pre politiku pred rokom 1989, pretože išlo o vraždu, ak to tak berieme. Pre čistotu a obranu jej dôstojnosti ju zastrelil sovietsky vojak. Od roku 2004 sa zháňali materiály, pripravovala sa štúdia o Anne Kolesárovej. Následne bolo potvrdené jej mučeníctvo,“ uviedol arcibiskup Bober. Hlavným odkazom života Anny Kolesárovej je podľa jeho slov to, že si ako mladé dievča chránila čistotu. „Kompromisy sú dnes vo svete hlbokého rázu. Keď sa hovorí o korupcii, vraždách, to sú vážne defekty v spoločnosti. Začína sa to práve ústupkom - ustúpim, prispôsobím sa, schválím hriech, zametiem to pod koberec. Vždy sa to začína v malom a potom to prepukne aj vo veľkom,“ povedal Bober.

Iniciátorom myšlienky, aby bola Anna Kolesárová vyhlásená za blahoslavenú, bol rektor Pastoračného centra Anny Kolesárovej vo Vysokej nad Uhom Pavol

Hudák. „Venoval som sa v Košiciach mladým a keď som počul z úst otca arcibiskupa Alojza Tkáča o Anne Kolesárovej v roku 1997, tak to bola pre mňa takpovediac hodená rukavica, že „venuj sa tomu“. Téma čistej lásky je mi veľmi blízka. Mladých to veľmi chytilo. Uvedomili si, že chcú mať zdravé vzťahy a že intimita patrí do súkromia,“ povedal Hudák. Púte radosti, púte rodín, ako aj púte zrelosti, ktoré organizujú, majú podľa neho preventívny, formačný a uzdravujúci charakter.

Ako priblížil vicepostulátor Juraj Jurica, v rámci procesu blahorečenia bolo vypočutých 38 svedkov a spracovaných 650 strán dokumentov. „Pre mňa to bolo objavenie mojej vlastnej katolicity, aj inštitucionálnej, ale zároveň aj potvrdenie toho, že Pán Boh je medzi nami. Vidiac desaťtisíce mladých, ktorí chodia do Vysokej nad Uhom a sú oslovení týmto príbehom, že naozaj Pán Boh pôsobí v živote každého jedného, kto sa chce nechať osloviť,“ dodal Jurica.

Božia služobníčka Anna Kolesárová sa narodila 14. júla 1928 vo Vysokej nad Uhom v okrese Michalovce. V závere druhej svetovej vojny - 22. novembra 1944 - ju zastrelil vojak sovietskej armády. Mladé dievča zomrelo, aby si zachovalo nevinnosť. Pochovaná bola v rodnej obci, kde sa v najbližších dňoch uskutoční exhumácia ostatkov. Dekrét o jej mučeníctve schválil začiatkom marca 2018 Svätý Otec František. Bližšie informácie o Anne Kolesárovej je možné nájsť na stránke annakolesarova.sk.

upravené, krátené

zdroj: tkkbs.sk

ANNA KOLESÁROVÁ
mučeníčka čistoty

Medzi novými blahoslavenými bude čoskoro Matka Alfonza Mária Eppingerová

Jejsvedectvo nás tiahne...

Uplynulo už vyše dvesto rokov, čo sa kúpeľné mestečko Niederbronn vo Francúzsku stalo svedkom zrodu vzácneho Alsaského kvetu. 9. septembra 1814 uzrela svetlo sveta Alžbeta Eppingerová, neskôr matka Alfonza Mária.

Čoskoro blahoslavená, ct. Alfonza Mária Eppingerová nám zanechala bohaté dedičstvo, z ktorého môžeme čerpať ešte aj dnes. Alžbeta vyrastala v hlboko katolíckej rodine. Už od detstva Alžbeta prechovávala veľkú úctu ku kňazom. Veľmi sa tešila na hodiny náboženstva. Vo svojich jedenástich rokoch počula od pána farára, ako vysvetľoval celé Kristovo utrpenie počas slávenia bohoslužby. Vo svojej biografii spomína: „Ustavične mi v ušiach znejú slová, ktoré povedal o Ježišom utrpení v Olivovej záhrade: ‘Pozrite, deti, koľko vytrpel Ježiš, náš Spasiteľ, kvôli našim hriechom. Utrpenie je už vtedy kruté, keď niekomu spôsobí pot, no aké musí byť, keď utrpenie zapríčiní až krvavý pot. Takéto Ježišovo utrpenie spôsobili naše hriechy.’ Tieto slová urobili na mňa taký dojem, že som sa chvela na celom tele. Uprela som pohľad na pána farára a takmer som v ňom videla obraz trpiaceho Spasiteľa. V duchu som si povzdychla: ‘Ježiš, počas celého môjho života nechcem spáchať žiadny hriech. Len nie hriech! ... S túžbou rozjímať o Ježišom utrpení a z lásky k trpiacemu Vykupiteľovi, sa vo mne zväčšovala láska a úcta k duchovnému otcovi.’“ Alžbeta, neskôr ako sestra Alfonza Mária, hovorí, že „keby kňazi mali vždy pred očami nášho ukrižovaného Vykupiteľa, našli by v ňom útechu a boli by vždy horlivejší v úcte k menu Ježiš a k menu Mária.“ Taktiež

pripomína, že „najväčšiu milosť, ktorú nám Boh vo svojom utrpení udelil, je ustanovenie Najsvätejšej sviatosti a kňazská vysviacka, vďaka ktorej kňazi môžu vysluhovať sviatosti. Na to však dostatočne nemyslíme, nemáme v potrebnej úcte kňazov, nemodlíme sa za nich a vzdaľujeme sa od Boha namiesto toho, aby sme mu ďakovali za jeho milosť. Toto spôsobuje veľa zla a je to aj veľký nevďak voči Bohu. Aká je to len zodpovednosť pred Bohom! Napriek tomu musíme obdivovať veľké Božie milosrdenstvo. Lebo hoci sme my takí nevďační, on nám neustále prichádza v ústrety s milosťou, aby nám tým neustále prejavoval svoje milosrdenstvo.“

Božie milosrdenstvo a nesmierna Božia láska - táto línia sa tiahne celým životom Alfonzy Márie. Skutkami telesného a duchovného milosrdenstva, ktoré Alfonza Mária preukazovala všetkým bez rozdielu, dáva pocítiť nesmierne Božie milosrdenstvo a pozýva tak všetkých, aby spoznali, ako veľmi ich Boh miluje. Láska k Spasiteľovi ju zároveň otvára pre lásku k druhým prostredníctvom konkrétnej služby, hlavne chudobným, chorým, trpiacim a zomierajúcim. Nesmiernu starostlivosť venuje, ak ide o spásu duší. Alfonza Mária často rozjímalala o Kristovi a videla, ako on prosil a konal, ako on podľa vôle svojho Otca zaobchádzal s ľuďmi a modlil sa za ich spásu. Nechajme sa povzbudiť jej slovami, ktoré ani dnes nestrácajú na aktuálnosti:

„Vložte všetku svoju dôveru v Božie milosrdenstvo a do samotných zásluh Ježiša Krista, nášho Božského Vykupiteľa.“
„Modlite sa často za obrátenie hriešnikov, modlite sa s dôverou. Boh neodmietne vaše prosby.“ **„Vedzte, že Božie**

milosrdenstvo nemá hraníc.“

Pred 170 rokmi mladá Alžbeta pocítila vo svojom srdci Božie volanie starať sa o chorých, zvlášť chudobných chorých a modliť sa za obrátenie hriešnikov. Toto sa stalo jej životným poslaním a impulzom pre charizmu, ktorú odovzdala novej kongregácii: zmierňovať telesnú aj duševnú biedu ľudí praktizovaním skutkov milosrdenstva, obetovaním sa za spásu nesmrteľných duší a dať človeku pocítiť, ako veľmi ho Boh miluje.

Vedená Božím Duchom bola povolaná založiť nové spoločenstvo - Kongregáciu dcér Božského Vykupiteľa. Svoj plnohodnotný život odovzdala Pánovi 31. júla 1867. V súčasnosti pôsobia vo

svete tri kongregácie, ktoré pochádzajú z jej založenia a šíria charizmu, ktorú zanechala ct. matka Alfonza Mária a v roku 2017 si pripomenuli významné 150. výročie jej narodenia sa pre nebo. V roku 2019 si 29. augusta pripomenieme 170. výročie tejto významnej udalosti a 10. septembra aj jej obliečku (prijatie rehoľného rúcha) a prijatie rehoľného mena sestra Alfonza Mária, z úcty k sv. Alfonzovi de Liguori (otcovi chudobných). „Milč, trp a modli sa!“ boli slová, ktoré charakterizovali jej život naplnený službou, obetou a modlitbou, a ktoré nechala svojim sestrám ako dedičstvo. Jej životným mottom bolo: „*Všetko pre Boha a pre spásu duší.*“ Nik nebol pre ňu tak nepatrný, aby mu nepomohla, hoci sama veľmi trpela. Promulgáciou Dekrétu o heroických čnostiach Jeho Svätosťou Benediktom XVI. 19. decembra 2011 jej bol udelený titul *ctihodná Božia služobnica*. Dňa 26. januára 2018 bol vydaný dekrét o

zázraku, ktorý sa stal na príhovor ctihodnej Božej služobnice Alfonzy Márie Eppingerovej.

Proces blahorečenia matky Alfonzy Márie Eppingerovej sa dostal do záverečnej fázy. Po uznaní zázraku na jej príhovor bude definitívnym zavŕšením kauzy slávnostný beatifikačný akt. Ten vykoná prefekt Kongregácie pre kauzy svätých kardinál Angelo Amato v nedeľu 9. septembra 2018 o 14.30 vo francúzskom Štrasburgu, v Katedrále *Notre Dame de Strasbourg*.

Pozn.: Od 1. novembra 2013 u nás v meste pôsobia rehoľné sestry z kongregácie sestier Božského Vykupiteľa (SDR). Spolu s nimi sa tešíme a modlíme za zakladateľku tejto

kongregácie, ktorá svojím životom preniknutým Božou láskou a nesmiernym milosrdenstvom je pre nás vzorom hodným nasledovania.

Zmyšlienok Matky Alfonzy Márie

- Malé veci sú skúšobným kameňom, pomocou ktorého možno ľahšie spoznať, či robíme pokroky v čnostiach.
- Deti moje, buďte vždy veselé, vždy spokojné. Len pokoj a radosť prináleží Božím deťom!
- Niet väčšej príležitosti robiť pokroky ako vtedy, keď vnútorne trpíme a v našom vnútri nastane čas sucha. Len vtedy máme príležitosť spoznávať seba a Boha. Toto je najlepšia škola vnútorného života.

spracoval Boris

zdroje: www.alfonza-maria-eppinger.com,
www.katolickenoviny.sk,
[Vatikánsky rozhlas](http://Vatikánsky.rozhlas)

Anjel Pána so Svätým Otcom:

Je dobré nekonať zlo, ale je zlé nekonať dobro

Príhovor Svätého Otca Františka pri modlitbe Anjel Pána na Námestí sv. Petra pri vyvrcholení národnej púte mládeže talianskych diecéz do Ríma ako prípravy na októbrovú biskupskú synodu venovanú mladým:

V dnešnom druhom liturgickom čítaní sa na nás sv. Pavol obracia s naliehavou výzvou: „Nezarmucujte Svätého Božieho Ducha, v ktorom ste označení pečatou na deň vykúpenia.“ (Ef 4,30) Pýtam sa však: ako človek zarmúti Svätého Ducha? Všetci sme ho dostali vo sviatosti krstu a birmovania. Preto, aby sme nezarmucovali Svätého Ducha, je nevyhnutné žiť v zhode s krstnými sľubmi, obnovenými pri birmovke. Žiť spôsobom, ktorý je v súlade s krstnými sľubmi, nie s pokrytcom: nezabúdajte na to. Kresťan nemôže byť pokrytcom: má žiť dôsledne. Krstné sľuby majú dva aspekty: zrieknutie sa zlého a pridržanie sa dobra.

Zrieknutie sa zlého znamená hovoriť „nie“ pokušeniam, hriechu, satanovi. Ešte konkrétnejšie to znamená povedať „nie“ kultúre smrti, ktorá sa prejavuje útekou od reality k falošnému šťastiu, ktoré sa prejavuje lžou, podvodom, nespravodlivosťou a pohrdaním druhými. Tomuto všetkému patrí „nie“. Nový život, ktorý nám bol darovaný v krste, a ktorý pramení z Ducha Svätého, odmieta správanie ovládané vášňami rozdelenia a nesvornosti. Kvôli tomu apoštol Pavol vyzýva odstrániť si zo srdca akúkoľvek zatrpknutosť, hnev, rozhorčenie, kriku a rúhanie aj každú inú zlobu (porov. v. 31). Tak hovorí Pavol. Týchto šesť prvkov či nerestí, ktoré narúšajú radosť Ducha Svätého, sú jedom pre srdce a vedú k zlorečeniu voči Bohu a voči blížnemu.

Avšak nestačí iba nerobiť zlo, aby sme boli dobrými kresťanmi. Je nevyhnutné prilipnúť k dobru a konať ho. Práve preto sv. Pavol pokračuje takto: „Buďte k sebe navzájom láskavi a

milosrdní, navzájom si odpúšťajte, ako aj vám odpustil Boh v Kristovi.“ (v. 32) Častokrát počujeme, ako niekto povie: „Ja nerobím zle nikomu“. A domnieva sa, že je svätý. V poriadku, ale konáš dobro?

Mnoho ľudí nekoná zlo, ale ani dobro, a ich život plyní v ľahostajnosti, apatii, vlažnosti. Takéto správanie je v protiklade k Evanjeliu, a je tiež v rozpore s povahou vás mladých, ktorí ste od prírody dynamickí, zapálení pre vec a odvážni. Zapamätajte si toto - a potom to môžeme spolu zopakovať: „Je dobré nekonať zlo, ale je zlé nekonať dobro.“ Toto hovorieval sv. Alberto Hurtado.

Dnes vás vyzývam byť protagonistami dobra! Tími, čo konajú dobro. Nehovorte si, že ste v poriadku, keď nerobíte zlo. Každý je vinný, keď mohol urobiť dobro, ale ho nevykonával. Nestačí nemať nenávisť, je potrebné odpúšťať. Nestačí neprechovávať zášť, ale treba

sa za nepriateľov modliť. Nestačí nevyvolávať rozdelenie, ale treba prinášať pokoj tam, kde chýba. Nestačí nehovoriť zle o druhých, je treba stopnúť reč, keď počujeme niekoho ohovárať: zastaviť klebetenie, to znamená konať dobro. Ak sa nepostavíme proti zlu, tak ho mlčky živíme. Je nevyhnutné zasiahnuť tam, kde sa zlo rozširuje; lebo zlo sa rozširuje tam, kde chýbajú odvážni kresťania, ktorí by sa postavili zlu konaním dobra, „kráčajúc v dobročinnnej láske“ (porov. Ef 5,2), ako napomína sv. Pavol.

Drahí mladí, v týchto dňoch ste toho nachodili veľa! Máte to teda natrénované a ja vám môžem povedať: kráčajte v dobročinnosti, kráčajte v láske! A spolu kráčajme v ústrety nastávajúcej synode biskupov. Panna Mária nech nás podporuje svojím materským príhovorom, aby každý z nás mohol svojimi skutkami denne povedať „nie“ zlu a „áno“ dobru.

upravené, prevzaté
[Vatikánsky rozhlas](#)

TÝKA SA NÁS

Vydáva: Rímskokatolícky farský úrad v Partizánskom. Adresa: Rímskokatolícky farský úrad, Nám. SNP 949/20, 958 01 Partizánske, tel.: 038/749 2033, Internet: partizanske.fara.sk, e-mail: pe.mesto@fara.sk

Šéfredaktor: Klaudia Zábojníková. Redaktori: P. Andacký, M. Turek, B. Laurinec.

Grafické spracovanie: R. Dobrotka. Jazyková úprava: J. Znášiková. Cirkevný cenzor: Mons. Vladimír Farkaš.

Redakčná rada ďakuje všetkým, ktorí sa na vydání časopisu podieľali. Príspevky do časopisu môžete dať do schránky, priniesť osobne na farský úrad vždy do 14. dňa v mesiaci alebo poslať na e-mail: pe.mesto@fara.sk.

Redakcia si vyhradzuje právo výberu článkov. Nevyžiadané príspevky nevraciam.

Tlač: ExpresPrint s.r.o., Partizánske. Tlač registrovaná Okresným úradom v Partizánskom č. 2002/00153.

Cirkevné schválenie: Biskupský úrad v Banskej Bystrici č. 50/99.